

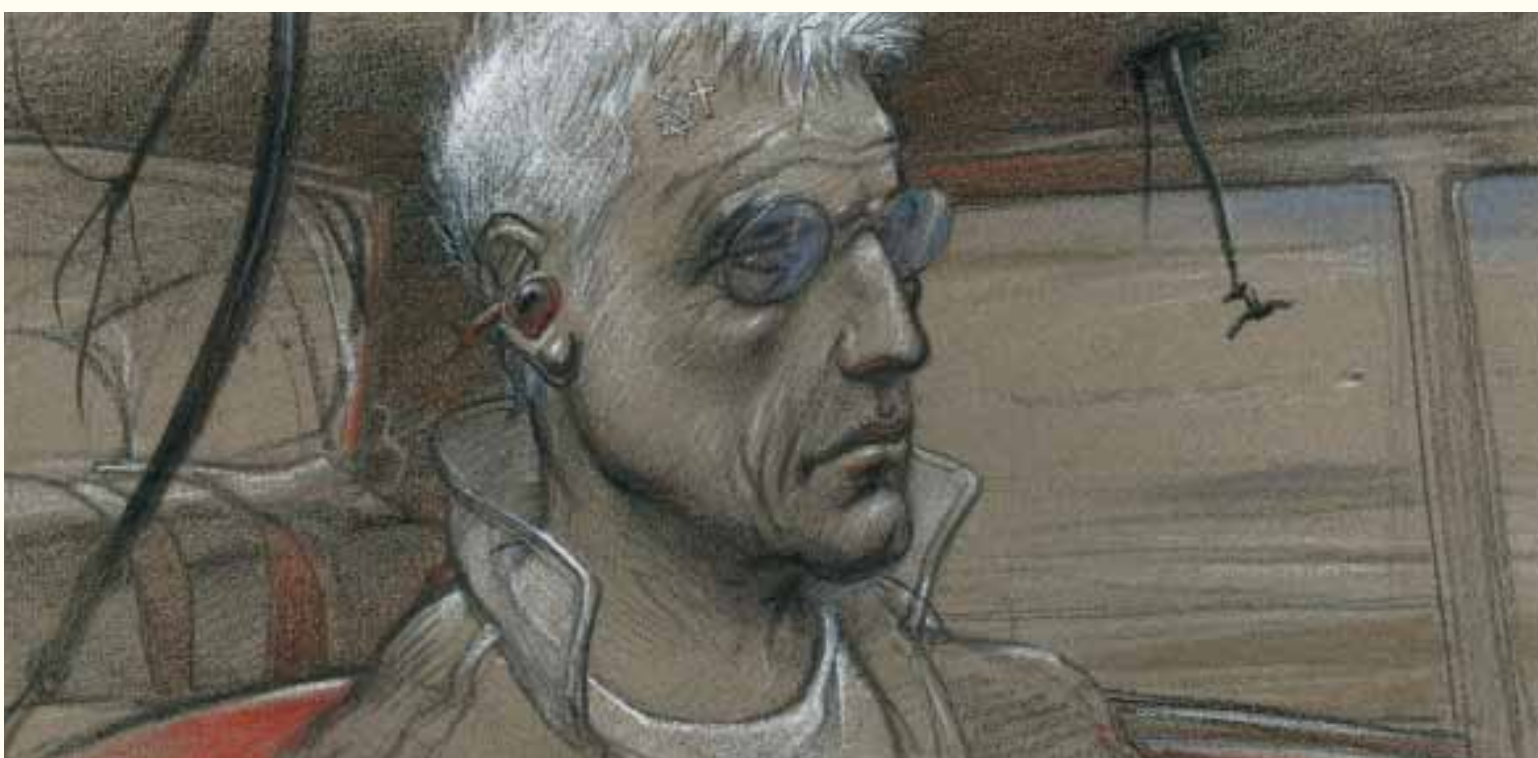
Det duver under hjulene.

**Siden den sammenstyrtede bro har det duvet under hjulene...
Jeg kører i en ørken, som må være Gobiørkenen, og det duver under mig, fordi det er selve ørkenen, der duver det kan jeg se på horisontlinjen omkring mig...**

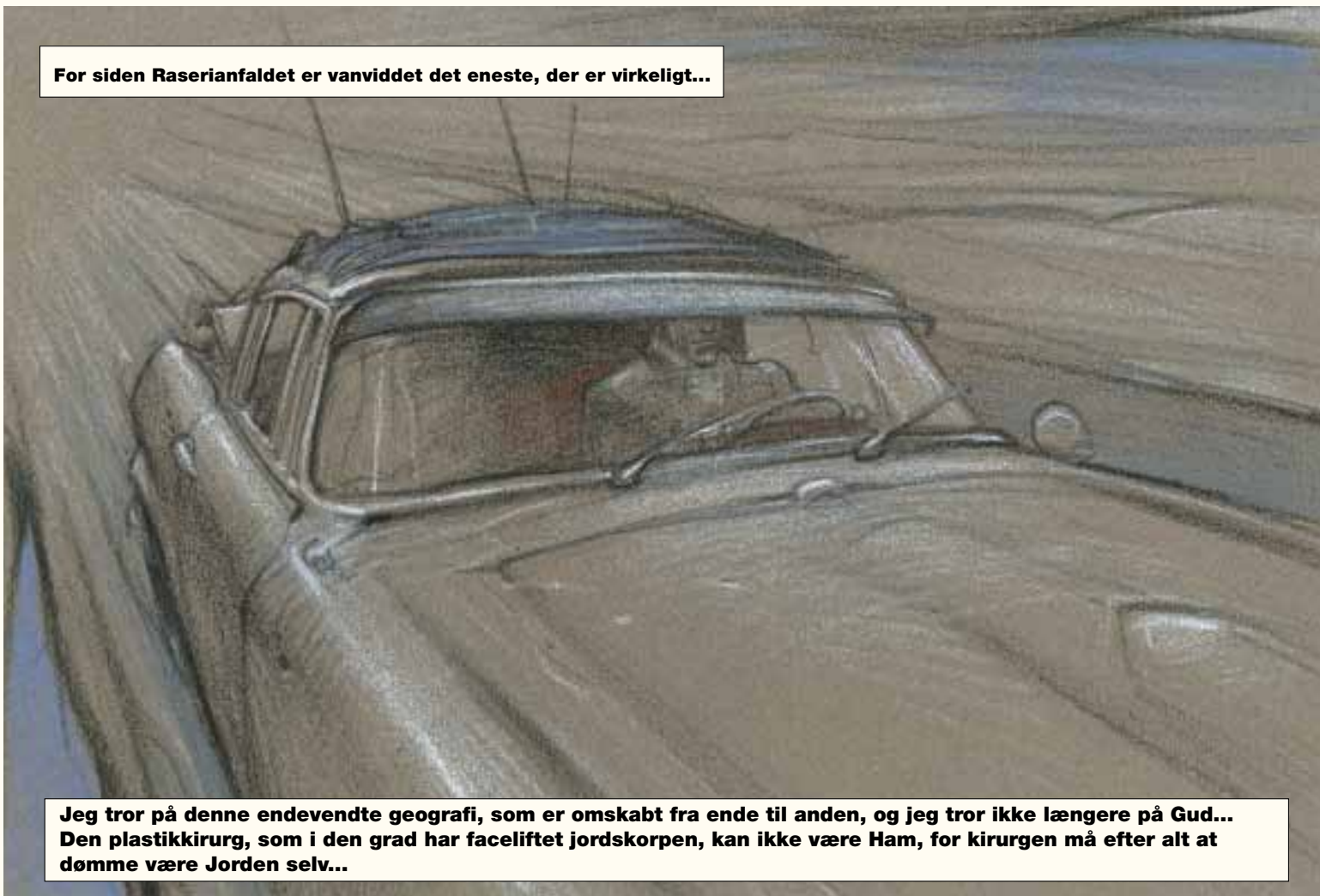
Ørkenen flyder på et hav, hvis placering ifølge min vanvittige radar skulle være Østersøen...

Jorden er bredt ud på vandet som et sengetæppe på en seng.

Det er virkelighed.

For siden Raserianfaldet er vanviddet det eneste, der er virkeligt...

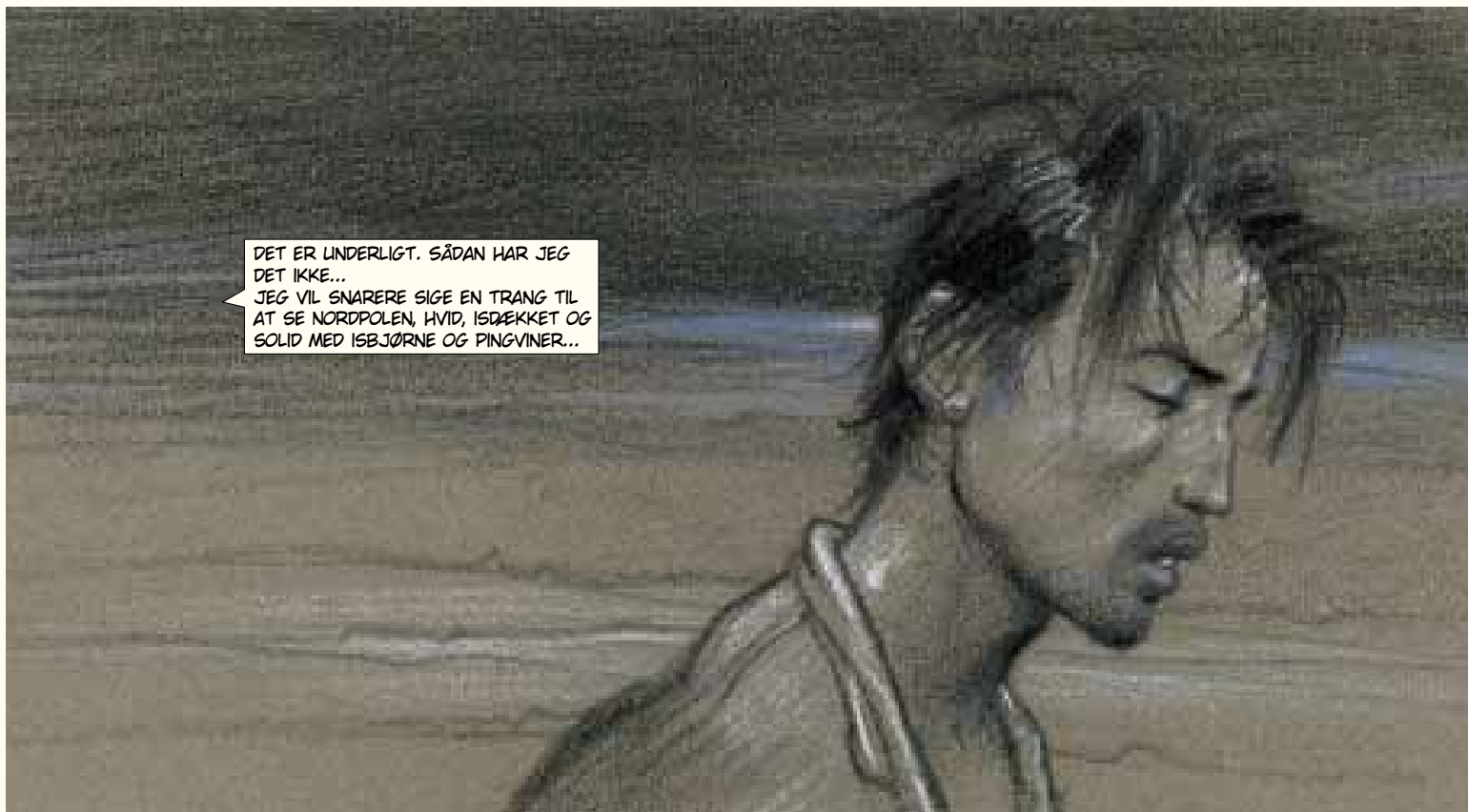

Jeg tror på denne endevendte geografi, som er omskabt fra ende til anden, og jeg tror ikke længere på Gud... Den plastikkirurg, som i den grad har faceliftet jordskorpen, kan ikke være Ham, for kirurgen må efter alt at dømme være Jorden selv...

Det ved jeg, for jeg er vanvittig.

DET ER LINDERLIGT. SÅDAN HAR JEG
DET IKKE...
JEG VIL SNARERE SIGE EN TRANG TIL
AT SE NORDPOLEN, HVID, ISDÆKKET OG
SOLID MED ISBJØRNE OG PINGVINER...

TÅBELIGT,
IKKE?

DET, DER ER TÅBELIGT,
MERKT, DET ER, AT I
DAG ER DER INGEN, DER
LÆNGERE VED, HVOR DIN
NORDPOL BEFINDER SIG...

INGEN.

Om natten skifter det tæppe, som er bredt ud over naturen, karakter, har jeg bemærket. Det er mindre organisk end i dagtimerne og giver indtryk af at lade en frisk luft og en energi, som kommer et andet sted fra, passere.

Jeg er lige ved at kunne tro på Gud igen fra solnedgang til solopgang.

Og om natten gør jeg to ting...